

Sygn. akt: III U 595/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 16.05.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.04.2014r. do dnia 01.06.2015r.;

2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił W. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W. G. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie i w uzasadnieniu odwołania wskazał, że stan jego zdrowia uniemożliwia podjęcie mu pracy, jaką wykonywał wcześniej. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości podnosząc, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS odwołujący został aktualnie uznany za zdolnego do pracy. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że pan W. G. od 1 lipca 2013 roku do 31 marca 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na który świadczenie przyznano, odwołujący w dniu 20 lutego 2014 roku zwrócił się do ZUS z wnioskiem o ustalenie jego uprawnień do renty na dalszy okres. Wobec powyższego został skierowany na badania do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 2 kwietnia 2014 roku stwierdził, że odwołujący jest nadal niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2015 roku. Na skutek zgłoszonego przez zastępcę głównego lekarza orzecznika zarzutu wadliwości tego orzeczenia, sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 9

maja 2014 roku ustaliła, że pan G. nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego ZUS zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją z dnia 16 maja 2014 roku odmówił przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie okazało się zasadne i zostało uwzględnione. Zgodnie z artykułem 57 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełniał łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. W myśl artykułu 58 ustęp 1 punkt 5 powołanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w artykule 57 ustęp 1 punkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 3 lat. Przy czym, zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu - okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera artykuł 12 ustęp 1 do 3 powołanej ustawy, który stwierdza, że jest to osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z artykułem 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeśli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację, kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano. W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania, było ustalenie czy odwołujący jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy. Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu kardiologii, neurologii, którzy w wydanej opinii rozpoznali u odwołującego: chorobę wieńcową wielonaczyniową II klasa (...), stan po przebyłym zawale serca (...) leczony (...) + DES w czerwcu 2013 roku, stan po (...) + 4DES powikłanej zawałem serca typu 4A, stan hemodynamiczny 1/2 klasa (...), nadciśnienie tętnicze II stopień oraz hiperlipidemię u osoby z nadwagą. Biegli wskazując na powyższe rozpoznania orzekli, że schorzenia te czynią badanego całko... Czasowo całkowicie niezdolnym do pracy. Niezdolność określili od 1 czerwca 2013 do 1 czerwca 2015 roku. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że badany jest z 3-letnim wywiadem dolegliwości dławicowych po przebyłym zawale (...) leczonym angioplastyką wieńcową w czerwcu 2013 roku, ponownej angioplastyce wieńcowej powikłanej zawałem serca typ IV w lipcu 2013 roku, nadal zgłasza dolegliwości stenokardialne, podobne jak przed zawałem serca oraz zmniejszoną tolerancją w wysiłku. W teście wysiłkowym z października 2013 roku pomimo dobrej tolerancji wysiłku 10 (...) obserwowano pojawienie się niedokrwienia mięśnia sercowego w odprowadzeniach V5, V6. Świadczy to, zdaniem biegłych o ograniczonej rezerwie wieńcowej badanego. Biegli wskazali, że badany wymaga dalszej kontroli w poradni kardiologicznej, modyfikacji trybu życia, systematycznego przyjmowania leków ze względu na nadal występujące powysiłkowe dolegliwości dławicowe, rejestrowane niedokrwieniem w trakcie testu wysiłkowego. Badany ma ograniczoną sprawność psychofizyczną, co czyni go częściowo niezdolnym do pracy zarobkowej. Zastrzeżenia do tej opinii złożył organ rentowy, wskazując, że nie może zgodzić się z opinią biegłych w kwestii istnienia niezdolności do pracy. Zdaniem organu rentowego, według opisu stanu przedmiotowego, nie stwierdzono jakichkolwiek odchyłeń w stanie neurologicznym, nie stwierdzono ewidentnych cech niewydolności krążenia. Przebieg schorzenia, czyli choroba wieńcowa, jest według dokumentacji, obecnie stabilna. Hospitalizacja z października 2013 roku nie potwierdziła świeżego niedokrwienia, a rehabilitacja w lutym 2014 roku przebiegła z dobrą tolerancją wysiłku. Badany został wypisany z oceną w testach funkcjonalnych na 1. Organ rentowy też wskazał, że badania dodatkowe echo serca i test wysiłkowy potwierdzają dobrą kurczliwość oraz bardzo dobrą wydolność fizyczną. Wobec powyższych wątpliwości organ rentowy wniósł o powołanie innych biegłych. Sąd, z uwagi na powyższe zastrzeżenia, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 8 stycznia 2015 roku zobowiązał biegłych do wydania opinii uzupełniającej i ustosunkowania się do zastrzeżeń organu rentowego, jak również wyjaśnienia opinii w zakresie stopnia niezdolności odwołującego do pracy, wskazując, iż biegli w orzeczeniu wskazali, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, a w uzasadnieniu tej opinii wskazali, że niezdolność ta jest częściowa. I w opinii uzupełniającej z

dnia 25 stycznia 2015 roku biegli wskazali, że w opinii podstawowej, w orzeczeniu błędnie została wpisana całkowita niezdolność do pracy. Prawidłowe orzeczenie brzmi "Schorzenia zawarte w rozpoznaniu czynią badanego czasowo częściowo niezdolnym do pracy zarobkowej. Niezdolność występuje od 1 czerwca 2013 roku do 1 czerwca 2015 roku". Biegli wskazali uzasadnienie jak w opinii podstawowej. W odpowiedzi na zastrzeżenia ZUS wyrażone w piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2014 roku, biegli wyjaśnili, że ze względu na utrzymujące się powysiłkowe dolegliwości dławicowe, przy dodatnim elektrokardiograficznie teście wysiłkowym, obniżenie odcinka ST w V5, V6 należy przyjąć, że u odwołującego istnieje ograniczona rezerwa wieńcowa, co uzasadnia go, do uznania czasowo niezdolnym do pracy zarobkowej. Również do tej opinii uzupełniającej zastrzeżenia złożył organ rentowy, wskazując, że opinia nie wnosi nic nowego do sprawy. ZUS wskazał, że w dalszym ciągu podtrzymuje stanowisko zastępcy (...), zawarte w piśmie z 6 listopada 2014 roku. I wskazując na powyższe wniósł o powołanie, o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz chorób wewnętrznych i kardiologii. Sąd powyższy wniosek organu rentowego, w oparciu o artykuł 217 paragraf 3 kodeksu postępowania cywilnego, oddalił uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Zdaniem Sądu, argumenty podniesione w piśmie procesowym organu rentowego nie uzasadniały obiektywnie stanowiska, że istniała potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmierna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy, dokonana przez organ rentowy, która nie zawiera przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność poddających w wątpliwość, nie mogła, zdaniem Sądu, decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego winna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie potrzeby powołania kolejnego zespołu biegłych nie widział. Sąd podzielił wywoły i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Podkreślić należy, że zostały one wydane przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych. Po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach, są logiczne, rzeczowe i szczegółowo uzasadnione. Z opinii biegłych wynika, że stan zdrowia odwołującego czyni go niewątpliwie nadal okresowo, częściowo niezdolnym do pracy. I niewątpliwym jest, że stan zdrowia odwołującego, od czasu, kiedy pobierał on rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy nie uległ poprawie. Potwierdza to również dokumentacja medyczna przedłożona przez odwołującego, w tym w szczególności dodatni test wysiłkowy z dnia 26 lutego 2015 roku. Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść cytowanego wyżej artykułu 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd w oparciu o artykuł 477(14) paragraf 2 kodeksu postępowania cywilnego zmienił zaskarżoną decyzję i w punkcie pierwszym wyroku przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres. To jest od dnia 1 kwietnia 2014 roku do 1 czerwca 2015 roku. W punkcie drugim wyroku Sąd stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie, brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Kwestia oceny, czy odwołujący jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, w tym powołania biegłych. Ponadto odwołujący na etapie postępowania sądowego przedłożył nową dokumentację medyczną, która nie była znana organowi rentowemu. Z tych względów orzeczono jak w punkcie drugim wyroku.